

бълия свѣтъ поне единъ такъвъ параграфъ, когото гигантътъ не ще може да прекрачи, — когото диалектикътъ не ще ся ухитри да обиколи, — за когото разгорѣщения патриотъ не ще знае искусно да забрави, въ минутата на горчивото си вълнение? При това, параграфитъ на декларацията били написани много отдавна, почти преди двѣ години, и помѣстени за въведение къмъ онѣзи конституция, която вещь ся приближавала къмъ свършването си.

Станетъ на мѣстото на французския законодатель, мой читателю. Немѣ вий като почитатъ нѣкоя книга, помнитъ отъ дума до дума първата страница? Когато пишеть дълга статия, вий, на върно къмъ краятъ забравятъ онези обороти, и даже онези отдѣлни мисли, които стъ помѣстили въ началото. Защо и националното събрание да не забрави онѣзи първа страница, която възбудила толкова надежди и толкова вѣсторгъ въ французския народъ? Националното събрание забравило, и този фактъ забравяние послужилъ на французския народъ за полезенъ и необходимъ урокъ на свѣтската мъдрость. Такива уроци силно повдигатъ напредъ политическото възпитание на неопитнитъ наций. Въ 1789 година, по политическата си незрѣлость, французитъ си въобразили, че тѣ вещь наистина сж, *человѣци* и *граждани*, и че наистина иматъ нѣкакви си естествени и неотемленни права. Сега имъ показали, че неотемленно ся казва таково право, което не може да ся отнеме, а естествено ся счита само онова, което не може да ся запрети съ законъ. Фран-